

Franta

Tara , Capitala ei si orasele apropiate

Tara pe care vreau sa o prezint se numeste Franta. Capitala acetei tari se afla la Paris , un oras foarte frumos din punct de vedere turistic , cu numeroase muzee , catedrale si chiar Turnul Eiffel . Limbile oficiale vorbita in Franta este franceza .

Numele de Franța provine de la denumirea latină Francia care înseamnă țărâmul Francilor. Francia desemna la origine o regiune din nordul Europei, populată, sau mai degrabă dominată de către poporul războinic germanic ce se numeau ei înșiși Franci. Astfel, Francia la origine nu avea o conotație geo-politică, ci mai mult geografică sau sociologică, similară cu termenul actual Maghreb sau Balcani.

Centrul administrativ, financiar, industrial si cultural al tarii este Parisul, care atrage anual mari mase de turisti din toata lumea. Important oras industrial si nod de drumuri comerciale este Lyon-ul (1,3 milioane de locuitori) fondat de romani la confluenta raurilor Ron si Saone. Marsilia (1.2 milioane de locuitori) a fost o colonie fondata de greci in jurul anului 600 i.e.n. si a fost centru important si in perioada romana. Este un port mare al Marii Mediterane, de unde ponesc nave atat spre fostele colonii franceze din nordul Africii, cat si spre fostele colonii franceze din vestul Africii. A patra

Asezare ca marime este orasul industrial Lille (959000 de locuitori) din nordul tarii.

Asezare

Franta are o iesire la Oceanul Atlantic , cat si la Marea Mediterana , Tarmurile sale sunt putin crestate si, in unele locuri , joase si nisipoase.

In afara de limita maritima , are si 9 vechi terestri : Belgia , Luxemburg , Germania , Elvetia , Italiana , Spania si doua dintre ministate : Andorra si Monaco . Fratei ii apartine si Insula Corsica din Mare Mediterana.

Relieful Frantei se distinge prin doua mari trepte de relief: unele mai joase, in jumatatea nordica , de podis si de campie , si altele mai inalte , montane , mai ales in sud-est si sud-vest.

Relieful este dezvoltat pe structuri hercinice (unde exista podisuri , munti josi , care sunt erodati , si campii) si alpine (Alpii si Pirinei).

Treapta podisurilor si campilor cuprinde , printre altele , Masivul Central , Masivul Armoricain , Podisul Ardeni , Bazinul parizian si campile litorale.

Treapta muntoasa include Muntii Alpii , Jura si Pirinei . Alpii Francezi au un relief glaciar si culmineaza la 4807 m in varful Mont Blanc , aflat pe granita cu Italia . Aceasta este cea mai mare inaltime de pe continentul european , cu exceptia Muntilor Caucaz de la granita cu Asia.

Suprafata Populatia Si Etniile

Suprafata Frantei este de 551 500 km². Populatia este foarte mare fata de cea a Romaniei , Franta avand 57.206.000 milioane de locuitori . Paris are 9 319 000 loc aglomeratia fiind urbana.

In Franta sunt 57 206 000 locuitori, natalitatea este de 13,3 ‰. Mortalitatea este de 9,2 ‰, iar populatia urbana reprezinta 74 %.

Aglomeratii principale urbane se inregistreaza in: Lyon (1 262 mii locuitori), Marseille (1 087 mii locuitori), Lille (950 mii locuitori), Bordeaux (685 mii locuitori), Toulouse (608 mii locuitori), Nantes (491 mii locuitori), Nice (475 mii locuitori), Toulon (438 mii locuitori), Grenoble (400 mii locuitori), Strasbourg (388 mii locuitori) si Rouen (380 mii locuitori).

Francezii sunt 3,6 milioane. Imigrantii reprezinta 6,3% din populatia tarii (dintre care 22% portughezi, 20% algerieni, 14% spanioli, 13% italieni, 8% marocani, tunisieni, iugoslavi, turci, senegalezi si malieni.

Cele mai mari densitati ale populatiei se inregistreaza in regiunea pariziana (890 locuitori/km² ,adica 2% din suprafata Frantei si 19% din populatia tarii), in regiunea Nord-Pas de Calais (320 locuitori/km²), Marseille-Nice (290 locuitori/km²), Lyon-St Etienne (280 locuitori/km²) si in Alsacia (196 locuitori/km²). Valori mult sub media pe tara se intalnesc in Auvergne si Franche-Comté (50-70 locuitori/km²), in Champagne-Ardenne (52 locuitori/km²), in regiunea Limousin (43 locuitori/km²) si in insula Corsica (30 locuitori/km²).

Culte prezente in Franta: catolicism 90%, protestantism, islamism si iudaism.

Moneda

Fosta moneda nationala a Frantei a fost francul francez (1 franc = 100 centime) . Actuala moneda europeana pe care si Franta o are se numeste Euro .

Economia Frantei

Industria

Franta este una din tarile puternic industrializate. Are o industrie grea foarte dezvoltata (rafinarii de petrol, industria siderurgica, industria cimentului, a hartiei si celulozei, industria chimica si constructiile de masini). Industria autovehiculelor este a patra ca marime din lume dupa Japonia, SUA, si Germania. In toate tinuturile Frantei prospera turismul, mai ales pe litoral, in munti si in Paris.

Agricultura

Franta este cel mai mare producator agricol al Uniunii Europene. La nord se cultiva grau, cartofi, orz si sfecla de zahar. Cea mai mare cantitate de vin se produce in zona Languedoc, dar majoritatea vinurilor de calitate sunt originare din zona Bordeaux, din Cote d'or de langa Dijon si din Champagne. In tinuturile de munte si de dealuri o importanta mare are cresterea atat a oilor cat si a vacilor de lapte. In Franta se produc o sumedenie de branzeturi renumite. In agricultura lucreaza 5% din totalul fortei de munca. Raportul suprafetelor cultivate este de cca. 32%, a pasunilor de 25% iar a padurilor de 27% si suprafata tarii.

Mineritul si Industria Energetica

In nord-estul tarii se extrage si azi carbune si minereu de fier. Exista rezerve de bauxita, uraniu si sare. Langa Les Baux se extragea candva bauxita, minereu care a luat numele localitatii respective. Langa Muntii Pirinei sunt zacaminte mai mici de titei si gaze naturale. Majoritatea energiei electrice este produsa in centrale atomo-electrice. Proportia energiei nucleare (70%) din totalul energiei electrice produse este cea mai mare din lume.

Resursele Naturale Ale Frantei

Una din resursele naturale ale Frantei o reprezinta carbunele si minereul de fier care se extrage si azi in partea de nord-est a tarii. Exista si bauxita, uraniu si sare. Franta mai are si petrol, aluminiu.

Clima

Nord-vestul Franței are o climă blândă oceanică, ale cărei condiții sunt determinate de curentul nord-atlantic. În est iarna este mai geroasă, vara mai caldă, și în general sunt mai puține precipitații. În sud vara este mai fierbinte și mai secetoasă, iarna mai blândă și deseori ploioasă. Nivelul precipitațiilor în zona de coastă occidentală este de peste 800 mm, în est numai în unele locuri atinge 600 mm. În munți clima este mai rece, precipitațiile sunt peste 1000 mm, care în mare parte cad iarna sub formă de zăpadă.

Cultura

Cultura franceză este bogată, diversificată și veche, și reflectă culturile sale regionale și influența numeroaselor valuri de imigrație de-a lungul timpului. Parisul, capitala sa, este numit și Orașul Luminilor (franceză la Ville lumière), a fost de-a lungul timpului un important centru cultural găzduind artiști de toate originile, fiind actualmente orașul care adună cel mai mare număr de situri cu un caracter cultural din lume (muzee, palate, clădiri și altele). În plus, aceste situri sunt consacrate unei mari varietăți de teme.

Locul de naștere al cartezianismului și al Secolului Luminilor, cultura franceză a lăsat moștenire lumii limba diplomaților, o anumită concepție universală asupra omului (uneori considerată franco-centristă), numeroase realizări tehnice și medicale și o artă de a trăii ancestrală. Locul de naștere al cinematografului și un susținător fervent al excepției culturale, Franța a dezvoltat o industrie cinematografică de calitate, una dintre puținele industrii cinematografice europene ce pot rezista mașinii hollywoodiene.

Cultura franceză este unul dintre principalele liante ale Organizației Internaționale a Francofoniei care reunește diversele țări care au afinități culturale și care au fost puternic influențate, de-a lungul timpului, de cultura franceză.

Religie

Din punct de vedere constituțional, Franța este un stat laic. Laicitatea franceză antrenează o separare reciprocă între Stat și Biserică, pe baza unui postulat prin care statul respectă toate religiile, dar nu recunoaște nici una, ceea ce permite mai multor religii să coabiteze. Din principiu, statul francez își interzice recensămintele cu caracter religios astfel încât datele din acest domeniu sunt oferite doar de instituții neoficiale.

Conform unui sondaj CSA[15] :

51 % din francezi se declară catolici (față de 67 % în 1994) dar doar jumătate dintre ei cred în mod ferm în existența lui Dumnezeu;

31 % din francezi (față de 23 % în 1994) se declară fără religie;

4 % musulmani (față de 2 % în 1994) ;

3 % protestanți ;

1 % evrei ;

10 % nu se pronunță.

Dintre cei care au declarat o religie majoritatea nu sunt însă practicanți.

În ciuda acestei scăderi a credincioșilor și în particular a catolicilor, religia catolică rămâne religia dominantă în Franța și își păstrează o influență importantă, în special în zonele rurale și în unele zone ale țării. Chiar dacă statul este laic, catolicismul este prezent în mod particular, astfel că zilele de sărbătoare coincid cu sărbători religioase catolice iar 90% din școlile private din Franța sunt școli catolice.

Tradiții Si Obiceiuri

1 Aprilie - Ziua păcălelilor

1 aprilie, <Ziua păcălelilor>, a fost inițiată pentru prima dată în Franța și a fost numită <Poisson d'Avril>, adică <Ziua Pestelui>, deoarece se agăta un peste de partea posterioară a celui păcălit.

Se spune că tradiția a început în 1852, datorită schimbărilor făcute odată cu introducerea calendarului Gregorian, când începutul noului an a fost stabilit la data de 1 ianuarie. Până atunci, acesta se sărbătorea la 1 aprilie. Pentru că în aceea perioadă nu existau mijloace de comunicare rapidă, mulți oameni din provincie nu au avut cum să afle despre această schimbare, iar când au aflat, nu au vrut să țină cont de ea, continuând să sărbătorească noul an tot la 1 aprilie. Aceștia au fost luați în derâdere de către cei de la oraș și etichetați cu epitete precum „păcăliți”, „proști” sau „nebuni”.

România, fiind o țară cu tradiție francofonă, a preluat imediat acest obicei simpatice, declarând ziua de 1 aprilie, ziua păcălelilor, sau ziua nebunilor. În această zi cei glumeți fac diferite farse membrilor de familie și prietenilor apropiați cu scopul de a se distra sau pentru a crea ilaritate și bună dispoziție.

Franta, Italia, Belgia, Luxemburg

Acestea sunt tarile la care se refera binecunoscutul termen de "Continental breakfast" (mic dejun continental), limitand masa de dimineata la un minimum de alimente necesare stimulării și susținerii: cafea și pâine. În Franța, cea mai savurată cafea este café au lait (cafeaua cu lapte) servită în vase mari de ceramică. Mai există însă și persoane care optează pentru alte tipuri de băuturi, cum ar fi cafeaua neagră, ceaiul sau ciocolata caldă. Similar, în Italia, cele mai des întâlnite sunt cu siguranță cappuccino, caffè nero (cafea neagră), tè (ceai), sau latte al cacao (lapte cu cacao). În ambele cazuri, partea solidă a micului dejun este de obicei un croissant (corn), o briosa sau o felie de pâine prăjită servită cu unt și conserve.

În Franța există tradiția de a se pune o buturuga groasă în foc numită "Butucul de Crăciun" care este lăsat să ardă toată noaptea.

Pastele în Franța

Considerată leaganul creștinătății, Franța sărbătorește Pastele cu mult fast. Întreaga țară este cuprinsă de euforia sărbătorii, până și magazinele fiind decorate cu iepurși, pui, clopote și pești colorați din ciocolată. De cum se trezesc în prima zi de Paste, copiii merg la cuibul pe care l-au făcut în curte sau în grădina și găsesc ouale pascale, special lăuate pentru ei.

Iepurasul pascal înlocuit de pești

Spre deosebire de obiceiurile de Paste din celelalte țări, în Franța simbolul iepurasului este înlocuit cu pești și clopote. Peștii francezi de Paste poartă denumirea de „Pești de aprilie”. Aceștia își fac apariția pe 1 aprilie, atunci când copiii francezi se amuză cu un fel de joc numit „Pacaleala de aprilie”. În această perioadă, copiii încearcă să lipească hârtii pe care se găsește fotografia unui pește pe spatele a cât mai mulți adulți.

Pastele în Franța: tradiții

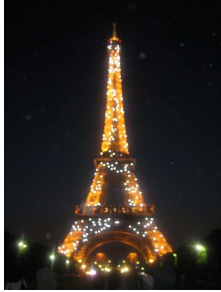
O altă tradiție pascală importantă pentru francezi este denumită „Clopotele zburătoare”. Catolicii francezi cred că în Vinerea Mare toate clopetele bisericilor zboară la Vatican, purtând cu ele durerea celor care au jeli crucificarea Domnului Isus Hristos. Clopotele zburătoare se întorc în prima zi de Paste aducând o multime de ouă de ciocolată. Respectând această tradiție, în Franța clopotele bisericilor nu mai bat din Vinerea Mare și până în prima zi de Paste. Un alt obicei francez constă într-un concurs de rostogolire a unor ouă crude pe o pantă. Oul care nu se sparge este considerat „Oul victorios” și simbolizează piatra care a fost dată la o parte de la mormântul lui Isus Hristos. În ceea ce-i privește pe copii, aceștia se implică într-un joc în care aruncă ouăle în aer. Primul care a scăpat oul, a pierdut concursul.

Atracții turistice

Turnul Eiffel

A fost construit de către Gustav Eiffel pentru . Expoziția Internațională din 1889, în ciuda opoziției susținute a personalităților naționale care îl considerau nesigur și urât. Când concesiunea Expoziției a expirat în 1909, turnul de 300 m urma să fie demolat, dar valoarea sa ca antenă pentru transmisia radio l-a salvat. Elementele adăugate pentru transmisiile de televiziune i-a suplimentat înălțimea cu 17 m. Din punctul cel mai înalt al celor trei platforme, vederea se întinde pe mai mult de 64 km. De la doi acri ai turnului, un imens câmp, Champ de

Mars (Campia lui Marte), se intinde pana la Scoala Militara, care a fost construita intre 1769-1772 si continua sa fie folosita de Colegiul de Razboi. Champ de Mars care a servit initial drept teren de parada al scolii, si a fost scena a doua mari adunari in timpul Revolutiei Franceze: cea a Federatiei (1790) si cea a Fiintei Supreme (1794). In spatele Academiei Militare se afla cartierul general al Organizatiei pentru Educatie, Stiinta si Cultura, ONU, UNESCO. Cladirea inaltata in 1958 a fost proiectata de un trio international de arhitecti si decorata de artisti ai tarilor membre.

Luvru

Vikingii au facut tabara pe Malul Drept, vis-a-vis de varful vestic al lui Ile de la Cité, in timpul asediului lor nereusit asupra Parisului din 885, iar in jur de 1200 regele Philippe II a pus sa se construiasca un castel cruciat patrat pe acelasi amplasament, imediat in afara zidului noului oras, pentru a sustine apararea vistica. In timpul secolelor urmatoare s-au facut multe adaugiri si renovari iar din castel s-a transformat intr-unul dintre cele mai mari palate din lume cunoscut sub numele de Cour Carree (Curtea Patrata); doua galerii se prelungesc spre vest pe distanta de 500 m, una de-a lungul fluviului, cealalta de-a lungul strazii Rivoli. In 1871, la numai 19 ani dupa ce s-a terminat constructia fatadei sale vestice, palatul Tuileries inceput in 1563, a fost distrus de insurectionarii Comunei. Doua dintre fatadele Curtii Patrate au avut o puternica influenta asupra arhitecturii franceze. Lierre Lescot si-a inceput fatada interioara a curtii in 1546, adoptand ritmurile si ordinele renascentiste pe care le observase in Italia si adaugand decoratie pur frantuzeasca motivelor clasice. Medicul si arhitectul Claude Perraul a colaborat cu Louis Le Vau, arhitectul regelui, pentru a proiecta fa estica exterioara a palatului in 1673. Muzeul Luvru ocupa patru laturi ale palatului din jurul Curtii Patrate precum si galeria sudica, care se intinde de-a lungul fluviului. Printre comorile muzeului se afla Victoria de la Samothrace, Venus din Milo si Mona Lisa. Uriasele colectii contin lucrari datand din sec. VII I.C. pana la jumatatea sec. XIX, cu o enorma raspandire culturala si geografica. Galeria de nord, de-a lungul strazii Rivoli, adaposteste un muzeu separat, Muzeul Artelor Decorative, precum si Ministerul Finantelor. O remodelare semnificativa a fost intreprinsa in intreg Luvru pentru a mari spatiul pentru lucrarile de arta. Constructia a fost inceputa in anul 1980 pentru a crea o noua intrare si o sala de receptie subterana in vasta Curte a lui Napoleon, intre cele doua galerii; piramida de sticla inalta de 21 m, proiectata de I.M. Pei pentru a acoperi intrarea, a trezit atat o mare sustinere cat si multe critici.

Notre-Dame de Paris

La capatul estic al pietii se afla catedrala Notre-Dame de Paris, care este situata pe un loc pe care parizienii l-au rezervat intotdeauna pentru practicarea ritualurilor religioase. Luntrasii galo-romani din cité si-au inaltat acolo altarul pentru Jupiter (este acum Muzeul Cluny) iar, cand s-a raspandit crestinismul, o biserică a fost construita pe locul templului. Primul episcop al Parisului, St. Denis, a devenit sfantul sau patron. Rosul din culorile Parisului reprezinta sangele acestui martir care, in legenda populara, dupa decapitare, si-a ridicat capul si a mers in picioare. Cand Maurice de Sully a devenit episcop in 1159, el a hotarat sa inlocuiasca catedrala decazuta a lui Saint-Etienne si Notre-Dame din sec. VI cu o biserică in noul stil gotic. Stilul a fost conceput in Franta si un nou element structural, arcul butant, care suplimenta frumusetea exteriorului si permitea coloanelor interioare sa se avante catre noi inaltime, a fost introdus la constructia bisericii Notre-Dame. Dupa ce a fost deteriorata in timpul Revolutiei Franceze, biserică a fost vanduta la licitatie unui negustor de materiale de constructie. Napoleon a venit la putere la timp pentru a anula vanzarea si a ordonat redecorarea edificiului pentru incoronarea sa ca imparat in 1804. Mai tarziu, Louis-Philippe a initiat restaurarea bisericii neglijate. Arhitectul Eugene Viollet-le-Duc a lucrat intre 1845-1864 pentru a restaura monumentul. Precum toate catedralele din Franta, Notre-Dame este proprietatea statului, desi functionarea sa ca institutie religioasa este lasata pe seama bisericii romano-catolice.

Bastilia

Cucerirea Bastiliei la 14 iulie 1789 a reprezentat lovitura simbolica data tiraniei. Inchisoarea, care practic era nefolosita de multi ani si era programata pentru demolare chiar de catre monarchie, adapostea in ziua aceea numai patru falsificatori, doi nebuni si un tanar aristocrat care isi infruntase tatal. Fortareata a fost demolata dupa cucerirea sa.

„Calea Triumfala”

De la Arc de Triomphe du Carrousel, in curtea dintre bratele deschise ale Luvrului, se intinde una dintre cele mai remarcabile perspective vazute in vreun oras modern. Mai este denumita cateodata la Voie Triomphale (Calea Triumfala). De la mijlocul arcadei Caruselului, linia privirii merge de-a lungul Gradinilor Tuileries, care se aflau in fata Palatului Tuileries (pradat si ars in 1871 in timpul Comunei), nu s-au modificat prea mult de cand Andre Le Notre le-a proiectat in 1664. Place de la Concorde a fost proiectata ca un octogon in 1755 de Jacques-Ange Gabriel. Capatul dinspre fluviu a fost lasat deschis iar pe partea continentală s-au planificat doua cladiri. Nivelul inferior a fost construit cu arcade iar fatada a fost adaptata cu stralucire de la coloana Luvrului, toate cu un rafinament tipic epocii. Desi Gabriel a construit opt pedestaluri uriase in jurul periferiei acestei pieti, ele au ramas neocupate pana cand Louis-Philippe le-a dat statui reprezentand capitalele provinciale. Privite in sensul orar incepand de la Ministerul Marinei, statuile sunt Lille, Strasbourg, Lyon, Marseille, Bordeaux, Nantes, Brest si Rouen. Louis-Philippe a pus de asemenea sa se instaleze in centru si flancat de doua fantani, Obeliscul de la Luxor, un dar din partea Egiptului. Ulterior, santul a fost umplut cu apa. Ludovic XVI a fost decapitat in apropierea statuii orasului Brest la 21 ianuarie 1793. Patru luni mai tarziu, ghilotina era inaltata in apropierea palatului Tuileries iar executiile au continuat acolo timp de trei ani, acumuland un total de 1343 morti. Intre cladirile gemene de pe partea de nord-est a pietii, larga

Rue Royale urca spre Biserica Sainte-Marie-Medeleine, sfintiita in 1842. Biserica are o forma alungita, fiind imprejmuita de coloane inalte de 18 m. Modelul sau, presupus a fi al unui templu grec, este in realitate mai apropiat de modelul roman. De-a lungul primilor 762 m de pe Champs-Elysee, intre Concorde si Rond-Point des Champs-Elysee (un sens giratoriu pentru trafic), destul de putine lucruri s-au schimbat de un secol: calea este marginita de castani, in spatele carora, de ambele parti, se afla gradini, de obicei pline cu copii la joaca. Pavilioanele din gradini sunt folosite ca ceainarii, restaurante si teatre. De la Rond-Point pana la Arc de Triomphe, totusi, calea s-a schimbat odata cu trecerea timpului. Sub al Doilea Imperiu, aceasta era o strada cu case luxoase. Ele erau completate de cafenele, cluburi de noapte, magazine de lux si cinematografe, dar strada isi pastra senzatia de lux iar trotuarele umbrite de copaci (late cat o strada normala) ofereau promenade care reprezentau mandria Parisului. Din anii 1950, totusi, bancile, expozitiile auto, birourile unor linii aeriene si bufete expres au preluat cea mai mare parte a spatiului. In partea de sus de pe Champs-Elysee se afla o piata circulara din care 12 bulevarde impozante radiaza pentru a forma o stea. Ea a fost numita Place de l'Etoile intre 1753 si 1970, cand a primit numele de Place Charles de Gaulle. In centrul pietii se afla Arcul de Triumf, dat in exploatare de Napoleon in 1806. Este de doua ori mai inalt si mai larg decat Arcul lui Constantin din Roma, care l-a inspirat. Jean Chalgrin a fost arhitectul iar Francois Rude a sculptat friza si grupul inflacarat, „Plecarea voluntarilor din 1792” (numit „Marseieza”). In ziua Armistiului din 1920, Soldatul Necunoscut a fost inmormantat sub centrul arcului si in fiecare seara flacara amintirii este reaprinsa de catre un grup patriotic diferit. In anii 1970 concentrarea cea mai mare de cladiri inalte din Europa se ridica la circa 3 km. dincolo de arc, pe partea indepartata a zonei suburbane de la Neuilly. Locul, denumit Quartier de la Defense, era anterior doar un punct pe drumul adaugat de municipalitatile suburbane din Puteaux, Courbevoie si Nanterre. Astazi, cladiri inalte pentru birouri, reprezinta baza complexului. „Parterul” dintre cladiri este o platforma inaltata rezervata pietonilor, cu drumuri si parcuri subterane. Exista magazine, restaurante, cafenele, un centru comercial, hoteluri si locuinte.

Curiozitati

Stiati ca ... ?

Noaptea dintre 23-24 august, 1572, in Franta, a fost una dintre cele mai sangeroase ale istoriei, fiind macelariti cateva mii de protestanti? Ea este cunoscuta ca Noaptea Sfantului Bartolomeu.

Napoleon Bonaparte, adus in fruntea Frantei de valul Revolutiei, a intemeiat un imperiu care, prin dimensiuni si importanta, este comparabil cu "imperiile universale" ale lui Carol cel Mare si Carol Quintul?

In vremea domniei lui Ludovic al XIV-lea, Franta a cunoscut o perioada de prosperitate din toate punctele de vedere? Acesta a fost numit si "Regele Soare".

Francezul Paul Cornu proiecteaza primul elicopter, cu care zboara pentru cateva secunde.

Aviatorul francez Louis Bleriot zboara peste Canalul Manecii intr-un monoplan de lemn asamblat cu coarde de pian.

Fizicianul francez George Claude inventeaza lumina de neon.

Istoria

Teritoriul Franței este populat în antichitate de triburile celtice (gali) și cucerit de Cezar (59-51 îH) și transformat în provincie romană. Francii, popor germanic stabilit în sec. al V-lea în Galia, se contopesc cu galo-românii și dau naștere în secolele următoare poporului francez. Bazele Regatului Franc sunt puse de Clovis (481-511) provenit din dinastia Merovingienilor. Carol cel Mare (768-814), cel mai de seamă reprezentant al dinastiei Carolingiene, poartă războaie victorioase împotriva saxonilor, avarilor, longobarzilor și este încoronat împărat al Occidentului, la Roma, în anul 800. Tratatul de la Verdun (843) consacră dezmembrarea Imperiului Carolingian, a cărui parte occidentală va forma viitoarea Franța. În sec. XII-XIV, în timpul domniilor lui Filip al II-lea August și Filip al IV-lea cel Frumos, sunt făcuți primii pași pe drumul autorității regale și al centralizării statale. După înfrângerile franceze din prima parte a Războiului de 100 de ani purtat împotriva Angliei (1337-1453), avântul național (Jeanne d'Arc) permite încheierea victorioasă a îndelungatei confruntări. Ludovic al XI-lea (1461-1483) reprimă opoziția marilor seniori, iar domnia lui Francisc I (1515-1547) inaugurează epoca absolutismului.

Răspândirea calvinismului în prima jumătate a sec. al XVI-lea declanșează pustiitoarele războaie religioase (1562-1598) încheiate de Henric al IV-lea întemeietorul dinastiei de Bourbon (1589-1830) prin edictul de toleranță de la Nantes (1598). Domnia lui Ludovic al XIV-lea (1643-1715) marchează apogeul absolutismului francez ("statul sunt eu"), Franța devenind acum prima putere europeană. Frecvențele războaie din timpul lui Ludovic al XIV-lea și Ludovic al XV-lea (1715-1774) accentuează tensiunile sociale, pierderea prin tratatul de la Paris (10.02.1763) a posesiunilor din India și a Canadei adâncind criza economică și cea de credibilitate a absolutismului Bourbonilor.

Revoluția franceză (14.07.1789, căderea Bastiliei) culminează cu proclamarea la 22.09.1792 a Primei Republici, cu executia lui Ludovic al XVI-lea (21.01.1793) și cu dictatura iacobină (1793-1794). Războaiele de apărare ale Republicii Franceze sunt continuate de Napoleon Bonaparte, devenit în 1804 împărat al francezilor și arbitru omnipotent al Europei continentale.

Restaurată în 1815, domnia Bourbonilor este înlocuită de revoluția din iulie 1830, care impune monarhia constituțională a lui Ludovic Filip (1830-1848). În urma revoluției din februarie 1848 este proclamată a II-a Republică (1848-1852), apoi puterea este acaparată de Ludovic Napoleon (nepotul lui Napoleon I), care se proclamă sub numele de Napoleon al III-lea Împărat al Franței (1852-1870).

Înfrângerea în războiul cu Prusia (1870-1871) are ca urmare proclamarea de la 4.09.1870 a celei de-a III-a Republici și scurtul intermezzo al insurecției proletare a Comunei din Paris (martie-mai 1871). Pacea de la Frankfurt pe Main (10.05.1871) consacră pierderea Alsaciei și a Lorenei. Cucerirea Algeriei (1830-1847) este urmată în a doua jumătate a secolului al XIX-lea de constituirea celui de-al doilea mare imperiu colonial al lumii (Africa septentrională, ecuatorială, occidentală, Indochina, Oceania etc). Împreună cu Rusia și Marea Britanie pune bazele Triplei Alianțe (1904) care, în primul război mondial (1914-1918) obține victoria asupra Blocului Puterilor Centrale. Prin pacea de la Versailles (1919) Alsacia și Lorena sunt retrocedate de către Germania Franței.

La 3.09.1939 Germania încearcă să se revanșeze și-i declară Franței război, după care invadează teritoriul francez, pentru că la 22.06.1940 mareșalul P. Pétain să semneze actul de capitulare. Generalul Charles de Gaulle lansează în iunie 1940, la Londra, celebrul apel la

continuarea luptei de catre francezi si constituie Comitetul National Francez care coordoneaza rezistenta antinazista. Debarcarea din Normandia (6.06.1944) si insurectia victorioasa a Parisului (19-25.08.1944) permit instalarea guvernului provizoriu prezidat de generalul de Gaulle. Constitutia din octombrie 1946 proclama cea de-a IV-a Republica si transforma Imperiul Colonial in Uniunea Franceza. Politicianismul si razboaiele de emancipare nationala din Indochina (1945-1954) si Algeria (1954-1962) adancesc criza celei de-a IV-a Republici si duc la instalarea unui guvern in frunte cu generalul de Gaulle care proclama la 4.10.1958 cea de-a V-a Republica, cu atributii sporite pentru seful statului.

In Pompidou (1969-1974) marea majoritate a coloniilor franceze (10,5 milioane km², 48 milioane locuitori in 1939) isi dobandesc independenta, iar Franta initiaza o politica externa independenta, de distantare fata de hegemonismul nord-american, retragandu-se din organisme militare ale NATO si SEATO si intretinand relatii speciale cu URSS si China. Alegerile din 1981 sunt castigate de François Mitterrand, candidatul Partidului Socialist Francez, devenind cel de-al XXI-lea presedinte al Frantei (reales pentru un nou mandat in 1988), iar cele legislative din acelasi an au dat castig de cauza aceluiasi partid, care obtine majoritatea absoluta in Adunarea Nationala. Dupa o "coabitare" a presedintelui Mitterrand cu un guvern de centru-dreapta (1986-1988), alegerile parlamentare din 1988 readuc la putere Partidul Socialist, care sufera insa o zdrobitoare infrangere in martie 1993, parasind scena politica.

